

Lotje uit de loterij.

Precies vijf jaar geleden kwam Lotje in ons leven. Op een bijzondere manier. Helemaal onverwachts. Ongepland. Heel anders dan ik ooit had gedacht. Want ik wik en weeg. Ik ga nooit over een nacht ijs. Ik doe een zorgvuldige voorselectie. Met de fokker moet ik een klik hebben, met de ouderdieren van de pup moet ik een klik hebben. Ik laat zo min mogelijk aan het toeval over.

Dat komt zo. Onze eerste Flatcoat, Tasa, vond alles leuk. Ze genoot van het leven. Haar ogen sprankelden altijd. Ze vond het heerlijk om wat samen met je te doen. Liefst wat spannends. Maar er was één ding waar ze echt niet van hield: knuffelen. Dat onderging ze lijdzaam. Ze keek je aan met een blik van: Kan deze beker aan mij voorbijgaan? Vijftien jaar moest ik me inhouden, terwijl ik niets liever doe dan mijn neus in zo'n zwarte vacht stoppen of diep in een paar mooie bruine ogen kijken, terwijl ik over die zijdezachte haren aai, achter een oortje kriebel of heel zachtjes op een bloot buikje pets. Niets heerlijkers dan een hond die zich met een diepe zucht in je armen of op je voeten nestelt en met half gesloten ogen van al dat geaai geniet.

Ik wist dan ook al heel snel en heel zeker dat mijn belangrijkste eis voor een hond is dat zij, net als ik, verslaafd aan knuffelen moet zijn. Anders hoeft het voor mij niet. Ik bespreek dat altijd uitvoerig met een fokker als het tijd is voor een pup erbij. "Als een pup het niet fijn vindt bij mij, dan zijn zij en ik niet voor elkaar voorbestemd", roep ik altijd luid en duidelijk. Dat maakt het voor een fokker een risicovolle onderneming om met mij in zee te gaan. Maar gelukkig zijn er van die geweldige fokkers die er begrip voor hebben dat ik geen tweede Tasa wil, hoe leuk ze verder ook was.

Nu zou je denken dat het bijna niet mis kan lopen, want er zijn zoveel leuke, knuffelige Flatcoats. In bijna ieder nest zit er altijd wel een pup waarmee ik wat heb. Bovendien doe ik zelf een zorgvuldige voorselectie om de kans op een geschikte knuffelpup zo groot mogelijk te maken. Zo ook bij een nestje van Senna. Voor haar was ik ooit als een blok gevallen, omdat ze zo'n geweldig leuk en lief karakter had. Datzelfde was ook gebeurd bij de moeders van Britt en Jenna, en dat was goed uitpakkt. Britt en Jen waren eindeloze knuffelaars. Ook Senna's echtgenoot was door mijn knuffelselectie gekomen.

En toen werden er maar drie pups geboren, een reutje en twee teefjes. Een teefje paste qua karakter perfect in het gezin van een vriendin van me, die ook een pup zou krijgen. En het andere teefje? Dat zag mij niet staan. Als ik haar vastpakte, worstelde ze om los te komen. Als ik haar riep, rende ze zo hard mogelijk de andere kant uit. Ik begon te twijfelen. Niet aan haar, maar aan mezelf. Deed ik iets verkeerd? Zag ik spoken? Ik stelde eindeloze vragen aan Anita, haar fokker. We praatten over het hondje. Eindeloos. Ik twijfelde en twijfelde. Daar zat ik met al mijn hondenkennis, en ik wist het niet. Ik keek mee met de puppytest. Die leek wel aardig. Maar toch, er bleef iets knagen. De puppytester, iemand die mij goed kende, schudde haar wijze hoofd. Slapeloze nachten had ik, want het moment van beslissen kon niet verder uitgesteld worden. De pupjes waren zeven weken. Ik vroeg aan Anita of ik het hondje alleen mee in het weiland naast het huis mocht nemen. Ik vroeg een hondenvriendin, met verstand en een open blik, om mee te kijken als ik met het pupje op pad zou gaan. De blik in de ogen van mijn vriendin zei genoeg, toen het pupje weer zo hard mogelijk van me wegrende en niet kwam als ik haar riep, nee smeekte, om bij me te komen. Met speeltjes, met mijn liefste stem

en met lekkere snoepjes. Wat ik eigenlijk niet wilde weten - want ik verheugde me zo op een pup - was zo overduidelijk. Dit pupje wilde mij niet.

Wat moeilijk was die beslissing om nee te zeggen! Het kostte tranen. Bij mij en bij Anita, die het begreep.

Maanden later kwam ik een nestje bij Anita testen. Ik was net aan een studie begonnen en had mijn puppyplannen in de ijskast gezet. Bovendien had ik koudwatervrees gekregen. Ik had pupjes van Anita uit mijn hoofd gezet. Stel je voor dat de geschiedenis zich zou herhalen. Dat kon ik haar niet aandoen.

We gingen testen. Eva testte, ik schreef. Ik wilde even geen pupjes in mijn armen houden die niet voor mij bestemd waren. Het waren leuke pupjes, geen weglopers. Maar er was een pupje bij, waar ik onmiddellijk verliefd op werd. "Wat een geweldig leuk pupje", zei ik tegen Anita. "Wat had ik graag zo'n pupje gewild". De volgende dag belde ze. Zou ik eventueel dat pupje willen hebben? Er had een pupkoper ineens afgezegd.

Het was mijn verjaardag. Ik sprong gelijk in de auto. Met Jenna, want ik moest eerst nog zeker weten dat Jenna haar leuk zou vinden. Die had immers de oudste rechten. Als zij niet wilde, ging het niet door. Bram vindt hetzelfde leuk als ik, dus dat was geen probleem. Bij Anita gekomen, wandelde het pupje aan een lijntje kwispelend met Jen en mij mee de wijde wereld in alsof ze nog nooit anders gedaan had. Ze keek naar me op alsof ze wilde zeggen: "Gezellig hebben we het samen, hè?" In het weiland liet ik haar los. Het was prachtig weer. Ze buitelde om ons heen, appteerde leuke speeltjes, liep tussen de poten van Jenna door, klom op mijn schoot en likte voorzichtig mijn neus. Jenna vond haar helemaal ok. Ik zei tegen Anita dat ik haar heel erg graag wilde hebben.

Maanden later op de clubmatch zei Anita dat ze me aan wat mensen wilde voorstellen. Het waren de eigenaars van Senna's pup, Noa. De eigenaars keken mij wat wantrouwend aan. Ze begrepen absoluut niet waarom ik zo'n leuke pup niet had willen hebben. Noa was een geweldige hond. In alle opzichten. Ik ging op mijn hurken zitten en riep Noa. Ze keek me even aan, sprong naar voren en beet tamelijk hard in mijn neus. Daarna draaide ze zich om en keurde me geen blik meer waardig. Ik wist dat het de juiste beslissing was geweest. Alleen was het niet mijn beslissing geweest, maar de hare. Honden kiezen hun bazen uit, niet andersom.

Elia Hattinga van 't Sant